

KEMSEI ISTVÁN

A PORban

Minden anyag a PORban születik, és a PORban hal el. Az archa-lélekbe millió és millió tüként csapódó, rémisztő-hirtelen lezúduló sivatagi porvihar például ehhez képest a mérő fecsegés. Csak a láthatatlan, tekintetet homályosító POR a kimondható, kézbe vehető valóság.

Benne állunk valahányan a nem szűnő, színtelen és szagtalan, ám köhögtetően fullasztó, és előbb-utóbb halálunkat okozó PORban. S kinek, miként. Ahogy közelítünk egymáshoz, óhatatlanul a közöttünk szállongó, közömbös PORt nyomakoljuk. Fuldokolunk a lisztállagú, telhetetlen valóban. Megtörténhet, hogy vastaggyá sűrűsödik a POR két, PORban levegő után kapkodó, legyengült test között, s eközben a POR egymáshoz felsárló-felbuzgó részecskéi felizzanak egy véletlen találkozáskor. Ilyenkor beszélnek szeretetről. A barátságnál, ismeretségnél ugyanez vagy nagyon hasonló.

Az élet mérő fizika, nem a líra magaslese. Vagyis: PORfészek. Gyűrődik, összesodródik, szétválk vagy egybeáll. Ügyetlen pillanatban ülepszik, vagy kiszáll az ablakon a PORmacskák úzóttje PORpapagáj. Attól függően, hogy van-e szerteröpitő szél.

De a POR nem száll el a széllel. Mondhatni, kizárólagosan saját, hét lakat alatt őrzött, magánéleti PORral állunk szemben. Mindenkinek megteremtett a maga lüktetve pulzáló PORa, amit végül képtelen elhessegetni. A PORbolygó, amibe kötheti magát a sápadtra PORozott PORissa PORlakó, s amire alkalom adtán, mint megfáradt test kopott kanapéra, lerogyhat. Vagy ami hulltában szétesik.

Tolvajok rétje

„Szerintem Alkibiadész nagyon figyelmes és emberséges volt hozzám, mert bár elvihette volna az összes edényt, a felét mégis meghagyta.”

Plutarkhosz

Albert Gábornak

Kétes illattal teljes. Nagyjából basonlít minden olyan füvezett területhez, amit valaha valami okból magára hagytak a bokrok és a fák, amint megtértek ölébe a ki tudja, ki által kihasználhatóvá nyilvánított életek relikviái, a fűcsomók, katángok, bakszakállók kedves komái, a reménnyel töltött küzdelmek, holnap is ébredő, boldogságosra tervezett napok, megrablástól óvott esztendők, s a ritkás növényzet tövében egyenként termékeny rothadásba kezdtek.

Tebát nem csak az pusztul, ami személyes tulajdonban marad, és naponta kopásig cirógatható. Nem csak az menekül, akit üldözőbe vesznek. Miszlikre mállik az élet minden eltolvajolt darabja is. Fele még épp a zsebben, fele ellopottan: meddőn, szélfúttá libegve szeretkeznek tovább az enyészetben.

Orozva elcsaklizott életem fellelhető maradékainak keresésével vagyok elfoglalva az engedélyezett, dérral harmatozó holdfényben. Hova csenhették kedvesebb felét az enyves agyú megítéltek? És a másét: hogyan?

Már sejtem: a fákat, galagonyákat érkezésem előtt céltudatosan ugyanúgy. Emlékük az eltávozott füstben, ami mégsem lett azonos a kibúlt hamu savanykás szagával.

Kúszom büntetésből a füveken ingó tétova tovatulajdonítottakat. Mászom a zihálva nyeldeklő párát a lekopasztott hegyoldalban. Körömszakadtig védekezem. Annyi más világ jöhet eközben, hiszen annyi volt.